

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 160. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613547680/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

rer, og begyndte en forunderlig svævende Dands; man vidste ikke, enten den udtrykte Sorg eller Glæde. Pludselig slap Pigen Tørklædet, og flygtede bort. Vridende sine Hænder, og med alle Tegn paa Bedrøvelse, fulgte nu hendes Dandsers hende; hun søgte med mange Vendinger at undgaae ham, men til sidst greb hun dog igien Tørklædet, og dandsede med nedslagne Øine, medens hun med Haanden dækkede en Deel af Ansigtet. Endelig vexlede Tønerne, og toge en muntre Retning, Silketørklædet sank til Jorden, og de Dandsende fløj i hinandens Arme, medens Musiken faldt raskere ind, og syntes at udtrykke Kiærlighedens Scier; dog selv her forsvandt det veemodige Udtryk ikke ganske, tværtimod klang der af og til et sagte Suk igjennem de muntre Toner, en hemmelig Sorg laae skjult under Glæden, og de to Dandsende, i deres høieste Lyst, lignede dog kun et Par Sommerfugle, der, bevingede, flagre hen over en dunkel Grav.

»Det Folk maa have kiendt megen Sorg, der har opfundet denne Dands,« sagde Adalbert til Czernim. — »Ja,« svarede Czernim, »hos os har selv Dandsens Gudinde svøbt sine svævende Lerømer i Sørgeklaeder.«

Imidlertid opstillede flere Par sig i en Række. Nu spillede den saakaldte Masur saaledes, som den bruges mellem Biergbeboerne. Derpaa begyndte en ny Dands, hvori de unge Mænd ikke blot førte deres Dandsrinder, men hvori de tillige med største Behændighed svang deres Stridsøxer, ja paa et givet Tegn kastede de dem flere Gange høit i Veiret, og opfangede dem atter igien, uden at denne Leeg i mindste Maade afbrød den Tact, hvori de unge Mænd bevægede sig. Overhovedet udførte disse alle Dandsens Vendinger med høieste Lethed og Dristighed; ja de svævede ligesaa tidt i Luften, som paa Jorden, hvorimod deres Dandsrinder fulgte

dem med stillere Trin, og syntes at ville dæmpe hines overmodige Kraft, og at ville drage dem tilbage til Jorden igien. Denne Dands, der halvt lignede en Vaabenøvelse, betragtedes af alle Tilskuerne med stor Deeltagelse, og Klap og Bifaldsraab belønnede de dristigste Dandsere, derimod blev en enkelt, der ved et Feilgreb tabte sin Øxe, under stærke Mishagstytringer nødt til at udtræde af Rækken, hvorpaa man den hele Aften gientog for ham, at han længe maatte øve sig, før han næste Gang vovede sig i Ynglingernes Dands.

»Men hvi blande I ikke Dandsen med Sang i Aften, saaledes som det ellers er Skik hos Eder?« spurgte Czernim. Herpaa fik han intet Svar, men mange misfornøiede Blik bleve igien kastede paa Iwan. Da nærmede Czernim sig til denne og sagde: »Følg mig, Fremmede!« Iwan syntes et Øieblik at betænke sig, om han skulde følge eller ei. »Du skal ikke klage over min Giestfrihed,« sagde igien Czernim, »men her er ingen Plads for en Udlænding.« — Da reiste Iwan sig, og fulgte langsomt, men i det han gik ud, dreiede han Hovedet, og kastede endnu et mistroisk og speidende Blik paa Forsamlingen, som han ugierne syntes at forlade.

Efter Iwans Bortgang steg Munterheden kiendesligt, dristige Yttringer hørtes, og improviserede Udbrud af Folkets Ønsker blandede sig med Tonernes Klang. Efter Fleres Anmodning reiste nu Leontine sig, der hidtil havde siddet ved den Gamles Fødder. Hun taledes først et Par Ord med de bedste Dandsere, derpaa stillede hun sig midt i Værelset, hvor hun standsede en Stund, medens flere Par samlede sig om hende. Kort efter svævede hun langsomt, under Musikens Toner, hen giennem Værelset, alle de andre fulgte hende i Rækker eller snøede sig om hende i store Kredse, fra hvis Midte hun dog snart igien vidste at finde Vei. Tilsidst vege alle de